

- wydanie rozstrzygnięcia w sprawie w drodze oddalenia żądań zgłoszonych w pierwszej instancji albo ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd,
- obciążenie skarżącego w pierwszej instancji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi, że zaskarżony wyrok powinien zostać uchylony na tej podstawie, że Sąd naruszył art. 25 ust. 1 lit. d) rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 ⁽¹⁾ poprzez:

- a) nieuwzględnienie ograniczeń ciążących na twórcy przy opracowywaniu zaskarżonego wzoru;
- b) błędną interpretację pojęcia „poinformowanego użytkownika” i jego poziomu uwagi;
- c) zastosowanie błędnych kryteriów przy ocenie „odmiennego całościowego wrażenia”;
- d) przeprowadzenie porównania pomiędzy wzorami w oparciu o przedstawione w aktach obecne towary, a nie o wzory zarejestrowane;
- e) przeprowadzenie porównania w oparciu o przeinaczone okoliczności faktyczne.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych
Dz. U. L 3, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 7 czerwca 2010 r. — Maribel Dominguez przeciwko Centre informatique du Centre Ouest Atlantique, Préfet de la région Centre

(Sprawa C-282/10)

(2010/C 234/39)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Maribel Dominguez

Strona pozwana: Centre informatique du Centre Ouest Atlantique, Préfet de la région Centre

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom lub praktykom krajowym, zgodnie z którymi uprawnienie do corocznego płatnego urlopu jest poddane wymogowi minimum dziesięciu dni (lub miesiąca) rzeczywistego świadczenia pracy w okresie rozliczeniowym?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy art. 7 dyrektywy 2003/88/WE — który nakłada na pracodawcę szczególny obowiązek, w zakresie w jakim ustanawia uprawnienie do płatnego urlopu na rzecz pracownika nieobecnego w pracy ze względów zdrowotnych przez okres co najmniej roku — wymaga, by sąd krajowy rozpoznający spór między jednostkami pominął niezgodny z nim przepis prawa krajowego przewidujący poddanie w tym przypadku powstania uprawnienia do corocznego płatnego urlopu rzeczywistemu świadczeniu pracy przez co najmniej dziesięć dni w okresie rozliczeniowym?
- 3) Ponieważ art. 7 dyrektywy 2003/88/WE nie przeprowadza żadnego rozróżnienia pomiędzy pracownikami nieobecnymi w pracy podczas okresu rozliczeniowego z powodu wypadku przy pracy, choroby zawodowej, wypadku w drodze do pracy lub choroby innej niż zawodowa — czy pracownicy są na podstawie tej dyrektywy uprawnieni do płatnego urlopu w identycznym wymiarze bez względu na przyczynę nieobecności ze względów zdrowotnych, czy też dyrektywę tę należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie temu, by wymiar płatnego urlopu był różny w zależności od przyczyny nieobecności pracownika, jako że prawo krajowe przewiduje w pewnych okolicznościach wymiar corocznego płatnego urlopu wyższy od minimalnego wymiaru czterech tygodni ustanowionego w dyrektywie?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. L 299, s. 9).